

LIV efter LIV

Har vi levet før? Og er der flere parallelle verdener, der eksisterer på samme tid, og som vi kan besøge som rejsende i tiden? Disse spørgsmål og mange flere giver en række kendte og ukendte danskere deres helt eget personlige svar på.

Af Annie Dunch
Fotos: Miklos Szabo

Hver 4. medlem af den danske folkekirke tror i dag på reinkarnation, og der findes mange beretninger om at blive ført tilbage til tidligere liv. Der er ikke tale om en eksakt videnskab, men de mange vidnesbyrd åbner op for det helt store spørgsmål: **Er der et liv efter døden?**

LARS MUHL

Den indre virkelighed

Det er jo svært at tale om reinkarnation. Man risikerer at komme ud i nogle sfærer, hvor man bevæger sig på kanten. Mange har prøvet at forklare det, men holder hurtigt op. Det er svært at sætte ord på. Man står let med et forklaringsproblem. Til gengæld mener jeg, at vi lever i en tid, hvor vi er nødt til at træde ud over tærsklen, hvis vi skal videre, og denne bog må være en af måderne.

Jeg har arbejdet med mig selv, læst og gjort ved på alle mulige planer, uden egentlig at gøre mig tanker om, at jeg selv på et tidspunkt skulle have oplevel-

ser af andre tilværelser. Men har sagtens kunnet acceptere, at andre har deres.

Da jeg arbejdede med min første bog, som var en slags terapeutisk tilbageblik over mit liv, blev jeg klar over, at der var nogle ting, jeg fuldstændig havde fortrængt. I den proces fandt jeg ud af, at jeg allerede som barn havde tanker og indsigter, som jeg stod fuldstændig alene med. Jeg kunne ikke hente hjælp og forståelse fra de voksne omkring mig, for de havde ingen redskaber at hjælpe mig med. I skolen lærer man intet om det dybeste i mennesket. Den indre virkelighed. Det er forbløffende, som vi lukker mennesket og hinanden ned. Vi har skabt et system, der simpelthen lukker i stedet for at åbne.

Jeg har altid tænkt omkring reinkarnation, at sådan bliver det nødt til at være, ellers giver livet ingen mening. I starten, da jeg begyndte at åbne op for min hukommelse, forstod jeg ikke helt, hvordan tingene hang sammen, så jeg lænede mig op ad de østerlandske filosofier; buddhismen og hinduismen. Det var dog først, da jeg selv begyndte at have

spontane oplevelser, at jeg kunne sætte dem ind i tankemæssige sammenhænge og erfarede, hvad det betød for mit eget livssyn. Jeg fandt simpelthen ud af, at hvis det skal hænge sammen det her, så er der i virkeligheden kun ét liv, men at det til gengæld varer for evigt. Den tanke siger noget om sjælens tilsynskomst og tilbagetrækning, hver gang i en ny skikkelse, som træder ind på skuepladsen. Det kan være i en jordisk inkarnation, men også i en tilsynskomst i en anden virkelighed, som ikke nødvendigvis er den fysiske.

Der eksisterer andre sfærer. Jorden er blot én virkelighed af mange, og måske den mest begrænsende.

Vi er her som sjæle i kødet for at gøre erfaringer, men også for at udføre et stykke arbejde på det fysiske plan.

Først havde jeg svært ved at tro på de oplevelser, jeg fik af den art. Jeg havde brug for terapeutisk hjælp til at sætte dem i sammenhæng. De fleste, der har arbejdet med selvudvikling, har svært ved at sætte ord på dybe processer. For eksempel salighedsoplevelser, som er dybe, åbne øjeblikke, hvor man føler sig

SONNY FOLMAR

Healing af kræft

I 2003 opdagede jeg en knude på størrelse med en lille blomme i mit højre bryst. Min første reaktion var, at jeg kunne heale den selv. Jeg følte underligt nok ikke angst, men overbevisning om, at jeg kunne klare det. Som om jeg havde en indre viden, der gav mig tryghed. Den viden er jeg overbevidst om stammer fra et tidligere liv, for jeg havde nogle år tidligere haft følgende drøm: Jeg er tilbage i middelalderen. Det er nat og tussmørke. Jeg ser forladte huse og døre der hænger. Vinduerne er i stykker og fugle flyver ind og ud. Jeg går op af en bakke og mærker mudder under mine fødder. På toppen af bakken ligger et lille hus, som virker forladt. Alt er øde og mørkt. Jeg åbner døren, går ind og ser, at der står en lille familie og holder om hinanden klemte op i et hjørne. Langsomt går jeg derhen og begynder at heale dem. Kan mærke i drømmen, at jeg healer. De er meget rædselsslagne over et eller andet. Jeg ved ikke over hvad. Da jeg vågnede følte jeg, at det var en besked om, at jeg har evnen til heale.

Min egen healing

Jeg tog en uddannelse i massage, da jeg var ung, men vidste intet om energi. Ofte når jeg masserede folk, kunne jeg mærke energi, der gik fra mine fødder og ud i mine hænder. Alligevel var jeg skeptisk. Drømmen om middelalderfamilien kom nogle år før, jeg konstaterede knuden, men jeg havde aldrig glemt den. Den første gang lagde jeg mig ned og slappede af, gjorde mig tungere og tungere, indtil jeg kom i en anden bevidst-

hedstilstand ligesom en meget dyb afspænding. Det føltes, som om jeg lå et stykke over lejet. Når jeg fokuserede på punktet mellem øjenbrynene, kombillederne til mig, og jeg spurgte ind til, hvad de betød.

Hvor billederne og beskederne kom fra, ved jeg ikke. Fra mig selv eller udefra. Måske er der nogle kræfter, der hjalp mig.

Jeg bad om et billede og så et stykke jord på en mark med et bombekrater. Fik beskeden, at det ikke var en kræftknude. Nede i krateret lå slam og på kanten stod rester af et råddent stakit. Ved siden af lå en grøn mark. Jeg lavede en visualisering, hvor jeg rensede slammet op fra krateret og kom ned til den rene jord. Derefter fjernede jeg det rådne stakit og fyldte krateret op med ny, ren jord, inden jeg spredte blomsterfrø og for mit indre så en blomstereng vokse op i alle mulige farver med kornblomster, valmuer og margueritter.

Jeg bad en lille bøn. Må alle gode kræfter hjælpe mig, jomfru Maria, Jesus, Buddha, den hvide Tara, og lad os bare tage Allah med.

Alligevel sendte jeg en mail til min lærer Tenga Rinpoche og spurgte om råd. Jeg modtog en mail, der var totalt inficeret med virus og ulæselig, men ét ord var læseligt: Blomstereng. Og det stod på dansk. En ven hjalp mig med at åbne mailen, da den var inficeret, og han var lige så forundret. For Tenga kunne ikke dansk. "Ser du det samme som jeg", spurgte jeg?

Når jeg healer gør jeg mig tom og stille, tømmer mit sind for tanker. Jeg mærker et energiskift, der gør essensen af mig i stand til at heale. Jeg går ind i min kerne, som vi alle har, gennem hvilken alt og alle er forbundet med universet, og her beder jeg nogle gange om hjælp, andre gange er jeg bare stille. Et dybere bevidsthedslag. Den virkelighed, jeg går ind i, er uforklarlig.

Oftentimes visualiserede jeg en masse små blå partikler i bevægelse ind i knuden, og den blev lidt mindre efter tre-fire mæne-

der. Jeg kunne få en finger ind i et lille hul, hvor der før var hårdt.

Jeg blev lidt bange, for det begyndte pludselig at gå hurtigt. Meget af det jeg mente var brus, men som lægerne konstaterede var kræft, blev som brændt væk. Hullet blev større og større, der hvor knuden havde været.

Brystvorten havde, mens knuden var størst, trukket sig ind i brystet. Nu kom den ud igen og min gamle, slappe hud blev minsandten mindre slap og trak sig sammen.

Det tog i alt to år. I dag er knuden væk.

MARGRETHE KOYTU

Troen på flere liv

Mit barndomshjem var rationelt og fornuftigt med dåb, konfirmation og kirke til højtidene. Der var ikke noget med pønitense. Min far var strømer og min mor husholdningslærerinde. Jeg er tænkt i fredstid. Det var helt bevidst, at de ikke skulle have børn under krigen.

Troen på flere liv har jeg med mig, men den er blevet undertrykt undervejs. Det sker jo. Både i skolen, og måske har vi også nogle forældre, der tager den fra os. For mig er det ikke et spørgsmål om at tro på reinkarnation. Jeg er overbevist om det. Når dette liv er færdigt, er det at sam-

Annie Dunch har skrevet bogen "Liv efter liv – samtaler om reinkarnation", hvor en række kendte og ukendte danskere fortæller om deres livsfilosofier og oplevelser. Medvirkende i bogen er:

- Lakha Lama
- Jørgen Skov
- Lars Muhl
- Sonny Foltmar
- Poul Blak
- Knud Sørensen
- Margrethe Koytu
- Farshad Kholghi
- Jytte Loehr
- Jørgen Johannessen
- Martin Spang Olsen
- Sanne Menko
- Ove von Spaeth
- Chili Turell

menligne med et job, jeg afslutter, og så skal jeg i gang med noget nyt og spændende.

Måske bliver jeg far til en masse børn, landmand, snedker eller lygtetænder på Færøerne.

Det ville være vidunderligt, hvis vi alle troede på reinkarnation, for så ville vi behandle hinanden og jorden meget anderledes.

Vi ville være bevidste om, at vi selv skal ned og rydde op efter os selv. Tænk, hvis vi kom ned igen til en udvikling, der går den rigtige vej, og vi ikke skal rydde op i en losseplads.

Gang på gang skal vi ned og rydde op efter krig og forurening. Det er brandærgeligt, at folk ikke tænker sig om og tager ansvar. Hvad enten man tror på genfødsel eller ej. Det handler om at tage et ansvar. Om ikke andet så for børnenes skyld.

Min opgave

Hver gang, vi kommer ned, har vi en opgave. Vi skal lære noget og udvikle os. Jeg har formentlig fået en bestemt opgave at løse, men fordi der bliver lukket for sluserne – kontakten til det åndelige – i en ung alder, så glemmer vi, hvad vi er kommet herved for. Så vi må selv grave det frem i løbet af livet.

Det har taget mig lang tid, men nu er jeg blevet klar over min opgave. Hos en astrolog fik jeg at vide, at jeg var herved for at lære at kommunikere. Jeg var ung og slogens kogger latter op og sagde: "Så er det da godt, jeg er blevet skuespiller, der kommunikerer man i hvert fald."

Men siden hen er det gået op for mig, at det ikke er det, der menes. At stå på en scene og formidle og underholde, er ikke det samme, som når vi sidder og taler med hinanden. På et dybere plan er kommunikation gensidig. Det er den mere direkte og følelsesmæssige kontakt mellem mennesker, men kommunikationen med det åndelige er også vigtig; det, at spørge, bede om hjælp og takke.

FARSHAD KHOLGHI

Genkendelse

Som barn havde jeg stærke følelser af genkendelse på rejser med min familie. Under shahens tid rejste vi meget, især til Europa og USA. Vi fik gratis billetter på grund af min fars stilling i luftfartsvæsenet. Det underlige var, at hver gang jeg kom tilbage til Iran, fik jeg hjemve til de europæiske lande, vi lige havde be-

søgt. Lige så snart vi landede i Teheran lufthavn kom hjemveen. Vi har også været i Japan og Australien, og der følte jeg det ikke. Det var i London, i Europa og i USA. Der findes ikke det rigtige ord, men det var samme følelse af hjemve, jeg fik, når vi vendte tilbage til Teheran.

Da jeg var lille, tænkte jeg ikke på det som en forbindelse til tidligere liv, men det var helt klart en genkendelse, der kunne tyde på en forbindelse, der ligger tidligere end dette liv.

Siden jeg var lille, var jeg vild med amerikansk og europæisk litteratur. Jargon og beskrivelserne – det var lige mig.

I 1985, da vi kom til Danmark, var noget af det første, jeg sagde til min mor: "Hold da op, det er, som om jeg er kommet hjem. Jeg kender gaderne, som om jeg har set de her steder før."

Det var meget tydeligt for mig.

Selvfølgelig savnede jeg min far, men jeg var ikke ked af at være kommet til Danmark.

Vi blev indlogeret på Hotel Viking i Bredgade. Meget skæbneagtigt, tæt på dronningen og så på et hotel i Bredgade, der hed Viking. Dengang var der ikke så mange flygtninge. En del iranere fik logi i Istedgade, som ikke var så spændende på det tidspunkt. Så vi var heldige.

Den første dag, da jeg kiggede ned ad Bredgade, tænkte jeg: "Jeg er hjemme."

Det følte jeg stærkt og beroligende, og underligt nok vidste jeg, hvordan den gade endte og kendte også de omkringliggende gader. Der var ikke noget nyt. Ingen overraskelser.

Jeg har dog ikke fået nogen åbenbaringer, men jeg tror, at en del af ens sjæls udvikling er at være skeptisk og tvivlende, for ellers går man i stå. Hvis jeg siger, jeg tror hundrede procent på reinkarnation, så kan jeg lige så godt sige: "Jeg tror på at gå med tørklæder." Det er vigtigt ikke at låse sig fast i én sandhed.

Skuespilleren

Engang i starten af 90'erne under min søgen og uddannelse af mig selv som fortæller, opdagede jeg Comedia dell'Arte, og det var en eksplosion af genkendelse for mig. Jeg kunne bare se, at jeg allerede var i gang med den form for teater, uden at have vidst noget om det. Jeg læste så alt om det og kunne mærke, hvordan det faldt mig nemt.

Hvis jeg skulle lave en case-story på mig selv – en fuldstændig fiktiv karikatur af mig selv – så har jeg i tidligere liv været Comedia dell'Arte-musikant og fortæller i Frankrig og Italien, hvor jeg rejste rundt sammen med sigøjnere. Og jeg tror simpelthen, jeg er blevet brændt på bålet engang i middelalderen, beskyldt for at være blasfemiker.

Jeg kan forestille mig, jeg var en pain in the ass for paven dengang, ligesom jeg er for mullaherne i dag.

Jorden er jo efter min mening ét land, og jeg har lyst til at rejse over det hele, fordi jeg betragter hele verden som mit eget hjemland.

Når jeg elsker at sidde i Barcelona på en cafe med en Cava og iagttage folk og skrive, så er det ikke for at være trendy. Det er min gamle sigøjnersjæl, der oplever og nyder det. Jeg håber, jeg bliver genfødt,

men det skal være en åben option, jeg vil ikke ønske noget bestemt.

Men jeg håber sandelig ikke, jeg bliver genfødt som en muslimsk kvinde i Afghanistan

• Bogen "Liv efter liv" af Annie Dunch udgives på forlaget Documentas www.documentas.dk og koster kr. 249,00.

